

Göz Kırpıyorum Hayata

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 21 Ekim 2014

Bir gölge isimsiz, asılsız
Bir serzeniş belki de
Yerli yersiz.
Gecenin nihayetinde, bitimsiz
Bir umut eşlik ederken
Karanlığın güne erişine.
Ben ermemişken nihayete
Ne fark eder
Söyle, ne fark eder
Henüz ermemişken vuslata
Kepengi çoktan indi kalbin
Bin bir hafta ile sarsılırken
Yürek olmadığı kadar dingin.

Varla yok arası, hasret ipine dizdiğim o salkım saçak umutlar. Bir yanıp bir sönüyor.

Kıdemli kıdemsiz ne varsa esir aldığı yanığı ile hükmetmeye çalışan.

Ve bitimsiz bir sıcaklık: Öylesine naif bir dokunuş ki usul usul uzanıyor eli uzaklardan.

Varlığını henüz keşfedemediğim tuhaf bir seyri var üstelik. Keşfedemediğim sayısız gizemli duygudan biri. Henüz tam anlamıyla yol alamamışken takıldığım tüm o engeller: İnsan yapımı, insana dair ama umurumda mı...

Dostane bir gülümseme görüyorum bazı gözlerde. Her gözde o ışıltıyı bir ömür aramışken bulamadığım tüm gözbebekleri nasıl donuk ve nasıl acımasız. Korkuyor muyum? Asla.

Tükettim mi, diye sormaya bile yeltenmiyorum tükenmemiş yetilerim ile dans ederken. Yanlış bir ayakkabı ayağımdaki. Sıkıyor hem de cendere gibi. Suçu ayakkabıya atmak gibi bir saçmalık benimkisi. En kötüsü çıkarır ve fırlatırım bir köşeye." Yine de," diyorum ve susuyorum bir müddet.

Elimin tersiyle ne çok şeyi itmişim." Ne değişir ki, bir kez daha itsem," dememe kalmadan açıyorum gözlerimi. Ne çok şey varmış görme yetimin yetmediği. Ne çok ses varmış da haberim yok. Ne çok ben varmışım da haberim yok. Sayısız benden bir tespah yapıyorum tek tek dizip o ipe. Sabır ne de olsa bana gereken. Hem de kaynağı sonsuz ve yegâne.

Kapatıyorum gözlerimi yeniden, demeye kalmıyor ki kıyamet kopuyor. Biraz erken biraz geç ne fark eder ki... Hazırım ne de olsa: Gerçek dünyanın cehennem sıcaklığında geçirdiğim bir ömür sonrası ne derece korkabilirim ölüm meleğinden.

Ya da zebaninin nöbet tuttuğu o kapı ne derece korkutabilir ki beni ve yerküre tam ortasından ikiye ayrılıyor kocaman bir karpuz gibi. Akan oluk oluk kan. Bağnaz ve yoz bir karartı kaçışan öbek öbek.

Korkmuyorum haricinde Yaratan'ın. Ürkmüyorum da. Zira bunu gerektirecek bir günahım yok.

Gücüne güç katanlar farkında bile değilken zafiyetlerinin güle oynaya geçiyorum sırat köprüsünden. Korkudan eser yok. Bir adım ve bir adım daha derken yolum kesiliyor bilmediğim ve umursamadığım sahipsiz gölgelerle. Çoktan sırta kadem basmış onca varlık.

Çığırından çıkmış tümleyici ve bitimsiz bir ömür sürdürdüğünü sanan fanilerin son randevusu çoktan geç kaldıkları.

Bir kelime daha hatta bir cümle daha karalama telaşındayım bunca öfke yaşanırken ve umarsız kalmışken benliğim. Müdahil olmadığım her ne ise kendi derdine düşmüş.

Geç kalmışlığımın telaşından eser yok. Oysa ölmemiş miydim?

Yaşarken defalarca ölmek kadar korkutucu olabilir mi ebedi istirahatgahım?

Biçilen ömrün vadesi yettiği kadar ve istisnasız.

Göz kırpiyorum hayata bir kez daha ve bir kez daha. Oysa takatim kesilmişti derken doğruluyorum yattığım yerden gözlerimi bir kez daha açmışken dünyaya. Ne çirkinlikler gözümde ne de hiçlikle örülü sanrıları varlık addettiklerimin. Uzattığı eli tutuyorum uzaklardan bana uzanan hiç bırakmamacasına. Bırakmam artık, bırakmamalıyım da... Gölgeleler kısalıyor teker teker ve şükrediyorum sonsuz kere dudaklarım susarken yüreğim konuşuyor bir ömür susmamacasına.